

นิทานสุภาษิตจีน (27 ตอนที่ 2) 成语故事 (二十七•中)

สำหรับที่มาของเทศกาลกินอาหารเย็นนั้น 寒食Hán shí พานผิง มีที่มาอย่างไร เราไปดูกันว่าเกิดเทศกาลนี้กันครับ

ในยุครัฐศึก 战国/戰國 Zhàn guó จั้นกั๋ว ช่วงราชวงศ์โจวตะวันออก ประเทศจีนแบ่งออกเป็นเจ็ดรัฐใหญ่ต่างฝ่ายต่างต้องการขยายอาณาบริเวณของตนเอง และรบพุ่งกันนับร้อยๆ ปี ไอรสสวรรค์แห่งโจวไม่มีอำนาจพอที่จะหยุดยั้งความวุ่นวายเหล่านี้ได้ และหนึ่งในเจ็ดรัฐนี้ นามว่า รัฐจิ้น 晋国/晉國 Jìn guó จั้นกั๋ว เจ้าผู้ครองนครรัฐนามว่า 晋献公/晉獻公 Jìn xiàn gōng จั้น เซียน กง ตอนทรงหนุ่มก็ปกครองบ้านเมืองอย่างดี แต่พออายุมากขึ้น ชักเลอะเลือนพระองค์ได้ลุ่มหลงนางสามคนหนึ่งนาม 骊姬/驪姬 Lí jī หลีจี เป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่านางจะพูดอะไรอะไร พระองค์ก็มักจะเชื่อ หรือจะให้ตามทีขอ และนางสามหลีจี ก็มีราชบุตรกับพระองค์คนหนึ่ง นางจึงคิดหาแผนการต่างๆ นานาที่จะให้ลูกชายของตนเองได้ขึ้นเป็นเจ้าครองนครรัฐจิ้นแทนที่องค์รัชทายาท โดยการหาทางกำจัดองค์รัชทายาทให้ได้

วันหนึ่งนางสาม หลีจี ได้ใส่ร้ายต่อองค์ชายคนโต แทนที่ จั้น เซียน กง จะทรงทำการไต่สวนอย่างยุติธรรม กลับสั่งประหารองค์คนโตนี้เสีย หลังองค์รัชทายาทโดนประหารแล้ว ก็เหลือองค์

รองคนต่อมาที่จะเป็นเป้าหมายในการกำจัดของนางสาม เจ้าชายองค์รองคนนี้นามว่า 重耳 chóng ěr ฉงเอ๋อร์ รู้ว่าภัยร้ายมาถึงตัวแล้ว จึงพร้อมด้วยบริวารที่ภักดีต่อเขาหลบหนีออกจากวังไป กลายเป็นองค์ชายเร่ร่อน ซึ่งก็เคยได้เขียนถึงเรื่องราวของเขาแล้วในเรื่อง "ยอมถอยถอยถอยถอย" เจ้าชายฉงเอ๋อร์พร้อมด้วยบริวารได้เร่ร่อนไปตามเมืองต่างๆ ชีวิตความเป็นอยู่สุดแสนจะลำบาก เสบียงที่เตรียมมาก็เริ่มหมด เงินทองที่มีติดตัวมาก็ใช้หมดไม่เหลือ

วันหนึ่ง ฉงเอ๋อร์ ทั้งหิวทั้งกระหายจนเป็นลมล้มพับไป มีบริวารคนหนึ่งนามเจี๋ยจือทู่ 介子推 jiè zǐ tuī คิดหาวิธีได้ เขาหยิบมีดขึ้นมาเฉือนเนื้อที่โคนขาของตนเองออกมาก้อนหนึ่ง ปล่อยให้สุก แล้วป้อนให้ฉงเอ๋อร์กิน เขาเลือกตัว

เองให้เจ้าชายดื่ม จนเจ้าชายผู้ตกอับคนนี้มีฟื้นคืนสติขึ้นมา ส่วนเจี๋ยจือทู่ ก็กลายเป็นคนพิการไป ที่ไม่อาจติดตามคณะไปได้อีก เขาจึงต้องแยกทางกลับบ้านเกิดตนเองไป เจ้าชายฉงเอ๋อร์ และบริวารที่เหลือเร่ร่อนมาจนถึงรัฐฉู่ 楚国/楚國/ chǔ guó/ชู่กั๋ว จึงได้รับการดูแลเลี้ยงดูอย่างดีจากเจ้ารัฐฉู่ และด้วยการช่วยเหลือจากรัฐฉู่ เจ้าชายฉงเอ๋อร์คนนี้จึงได้ขึ้นเป็นเจ้าผู้ครองนครรัฐจิ้น และเปลี่ยนราชนามว่าจิ้นเหวินกง 晋文公/晋文公 jìn wén gōng

หลังจากที่ได้ครองราชย์แล้ว จิ้นเหวินกงก็ทรงปกครองบ้านเมืองอย่างมีคุณธรรม และพัฒนาบ้านเมืองอย่างเต็มที่ จนบ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองกลายเป็นมหาอำนาจที่แข็งแกร่งมากที่สุดในจำนวนเจ็ดรัฐแห่งยุครัฐศึก และเหล่าบริวารที่เคยร่วมทุกข์กับเขาเมื่อยามตกยาก ต่างก็ได้รับการปูนบำเหน็จกันพร้อมหน้า ยกเว้นเจี๋ยจือทู่ ผู้ที่เคยเฉือนเนื้อให้ตนเองกิน ดวงเลือกให้ตนเองดื่ม จนมีวันหนึ่งที่มีบริวารคนหนึ่งมาเตือนสติเขา เขาพาลนึกขึ้นได้ จึงรับสั่งให้คนไปรับตัวผู้ที่มีพระคุณเข้างัว แต่เหล่าผู้แทนที่ส่งไป ไม่สามารถจะเชิญตัวเขามาได้ เพราะเจี๋ยจือทู่ยืนยันทักแน่ว่าไม่ขอรับพระราชทานบำเหน็จใดๆ ขอเพียงพระองค์ปกครองบ้านเมืองให้ดีก็เพียงพอแล้ว จนจิ้นเหวินกงตัดสินใจเสด็จไปหาด้วยพระองค์เอง

เมื่อไปถึง ก็ทราบว่ เจี๋ยจือทู่ได้พาแม่ของตนหนีขึ้นไปหลบบนเขา เนื่องจากว่าเขาไม่ต้องการจะรับพระราชทานสิ่งตอบแทนใดๆ จากราช และไม่อยากให้จิ้นเหวินกงต้องลำบากใจ...

(อ่านต่อสัปดาห์หน้า)

ที่มาภาพ www.google.co.th/search?q=ภาพ+เซ็งเม้ง

ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมจีนสิรินธร
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง